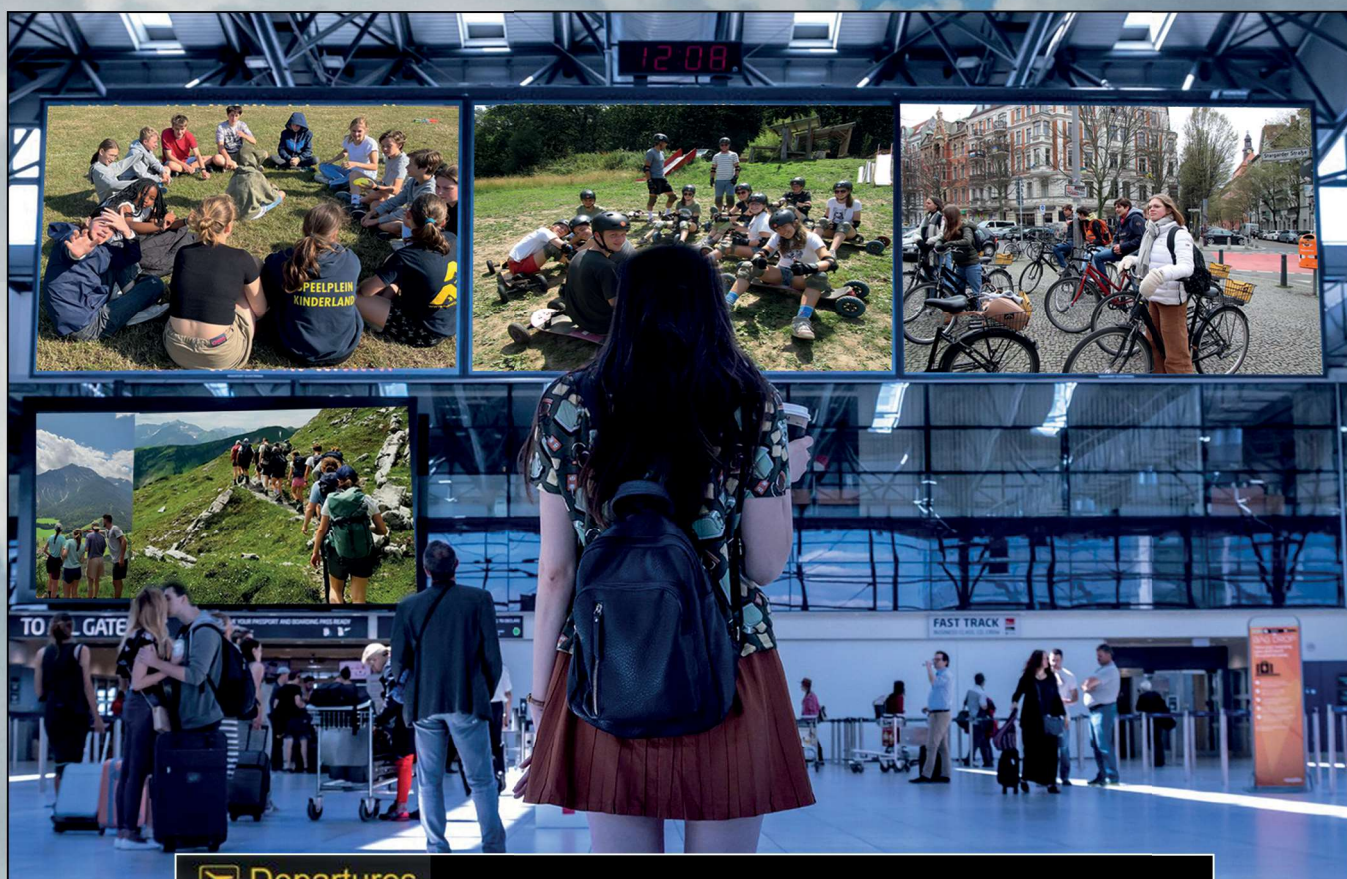

Time	To	Gate	Expected
	VERLOF		
15:05	LUXEMBURG	A04	EXPECTED
15:10	KORTRIJK	B05	ON TIME
15:15	BERLIN	C12	ON TIME
15:20	OOSTENRIJK - LECHTAL	B15	EXPECTED
15:25	ITALIË	C02	ON TIME
15:30	DON BOSCOLLEGE	D30	RESCHEDULED ON 01/09/2023

INHOUDSTAFEL

voorwoord

p.3

Tuur Ottevaere

Terugblik

p.4

Frank Lejaegere

Onze onderhoudsmannen

p.5

Davy en Johan

Kamp - eerste graad

p.6

Tim Halleumieux

Lechtal derde jaar

p.7

Jolyn Sarrazyn

Berlijn - vierde jaar

p.8

Esther Folens

Ardennen - vijfde jaar

p.9

Camille Vandevyvere

Italië - zesde jaar

p.10

Stef Vansteenbergh

Nieuw op Don Bosco

*Lauren Dessen, Bas Remy,
Eline Vercruysse, Annemie
De Witte, Irina Herremans,
Ellen Canniere, Britt Fransen,
Azella Deloof*

p.12

Vanuit de ouderraad

p.15

Frederik Buyck

Op pensioen

*Philippe Tytgat - Hilde Casier
Katelijne Lesieur -
Mieke Nottebaere
Frank Geirnaert-Greet Bekaert
- Geert Vanelslander*

p.16

Bieb-Bieb

p.20

Greet Bekaert

Op de koffie

Petra Colpaert

p. 22

Steven Verhamme

Franke praat

p.24

Frank Geirnaert

Familienieuws

p.26

Geert Vanelslander

Vooruitblik

p.27

Ignace Tanghe

Don Bosco Kortrijk nodigt uit

p.28

Redactie en Vormgeving

*Tuur Ottevaere
Geert Vanelslander
Charlotte Vervaeke*

“En, wat hebben we vandaag geleerd?”

Iedereen herkent meteen deze quote van Piet Huysentruyt. Bijna de helft van de nascholingen die ik volg, eindigt stevast met deze vraag. Misschien moet er ook aan toegevoegd: ‘En wat ga je nu doen met wat je geleerd hebt?’

Dit jaar is het ontwikkelen van een visie op leren een van onze prioriteiten. Ooit werd mij de vraag expliciet gesteld: wat is jullie visie op leren? Wij hebben een heel duidelijk pedagogisch project. Elke leerkracht en elke opvoeder in onze school is daarvan doordrongen. Maar dit biedt geen volledig antwoord op de bovengestelde vraag.

Met het team zijn we op stap gegaan om op deze vraag een antwoord te formuleren. Ons pedagogisch project heeft nu als titel: Opvoeden met Don Bosco als gids en tochtgenoot. Ons antwoord gaat dan ook in de richting van verbindend leren: met de leerkracht als gids en tochtgenoot. We willen samen met onze leerlingen op stap, en hen de weg wijzen. We bereiden hen voor op hoger onderwijs, zowel wat kennis en vaardigheden betreft, maar evenzeer in het ‘leren leren’.

Ook ouders spelen hierin een rol. Misschien moet je de vraag die je ‘s avonds aan je kinderen stelt veranderen. Niet langer: ‘Hoe was het op school vandaag?’ of ‘Was het leuk op school vandaag?’, maar ‘Wat heb je vandaag op school geleerd?’ En dan ook de moeite doen om eens te luisteren naar wat er effectief geleerd werd.

Op onze pedagogische studiedag kregen we dit jaar bezoek van Tine Hoof van Excel Thomas More (het ‘expertisecentrum voor effectief leren’). Ze bracht een boeiende uiteenzetting over hoe ook nu nog kennis onontbeerlijk is en over hoe je zaken in je lange termijngeheugen krijgt. Door regelmatig dingen op te roepen, veranker je zaken in dat langetermijngeheugen. Dus wanneer jij je jongere ‘s avonds de vraag stelt: ‘wat heb je vandaag op school geleerd?’ help je mee dingen te verankeren in dat langetermijngeheugen.

Ondertussen leren we onze leerlingen ook dat iets echt ‘leren’ anders is dan ‘presteren’, dan goede punten halen voor een toets en het geleerde daarna zo snel mogelijk vergeten. Ons onderwijssysteem heeft dit door een fixatie op resultaten in de hand gewerkt. Terwijl we, gezien we evolueren naar ‘levenslang leren’, weten dat klemtoon echt wel op het leren zelf moet komen te liggen.

Ook wij leren dagelijks bij. Heb je jezelf al eens afgevraagd: wat heb ik de laatste tijd bijgeleerd? Ik stel mezelf bewust regelmatig deze vraag. Daarom neem ik ook boeiende cursussen die ik volgde opnieuw door. Ik vraag me af: wat heb ik geleerd en wat doe ik ermee? Vaak brengt dit me ertoe om enkele interessante dingen toe te passen.

Ik ben er vast van overtuigd dat het met onze jongeren niet anders is. Enkel door de juiste vragen te stellen, zullen we ze tot echt leren brengen.

Alweer een uitdaging waar we voor gaan! Het wordt een boeiend schooljaar!

Tuur Ottevaere

TERUGBLIK: WIST JE DAT...

... we voor de laatstejaars en hun ouders een proclamatie in de kapel organiseerden? Gepresenteerd door Stef en Matthijs.

... Frank Lejaegere Ignace Tanghe vervangt die voor één jaar directeur wordt van basisschool Kinderland? Faustine Lameize vervangt Frank als graadcoördinator.

... we bij de start van het schooljaar voor alle opdrachten een leerkracht hebben gevonden? Nu maar hopen dat we ook voor alle interims een vervanger vinden.

ONZE ONDERHOUDSMANNEN

Hallo, ik ben Davy De Rycke. Ik ben gehuwd met Sofie en papa van één dochter.

Als hobby rij ik graag met mijn VW Golf 1 cabrio en ben ik een enthousiaste supporter van de basketploeg van mijn dochter bij de Spurs.

Van opleiding ben ik meubelmaker. Dit beroep heb ik 24 jaar uitgeoefend. Na een lange periode was ik uitgekeken op deze job. Bij toeval ben ik bij Don Bosco Kortrijk terechtgekomen.

Mijn oud-collega die ook op zoek was naar een andere job, had bij Don Bosco Kortrijk gesolliciteerd, maar koos ervoor te gaan werken bij een andere school in Waregem, dicht bij hem thuis. Van hem kreeg ik de gouden tip hier op school te solliciteren. Ondertussen werk ik hier reeds 4 jaar als onderhoudsman op DBK.

De job is heel uiteenlopend en uitdagend : van herstellingen, onderhoud gebouwen/tuin tot afvalruimen. Hier is altijd nog plaats voor verbetering! Er is veel contact met verschillende collega's en leerlingen. Dit maakt de job zeer boeiend. Ik heb nog geen moment spijt gehad van mijn carrièreswitch.

De sfeer op DBK is top en het voelt aan als 1 grote familie. Het is altijd leuk om op school of buiten school een lach of een vriendelijke hallo te krijgen van de leerlingen en collega's van deze school.

Ik heb het geluk gehad 3 jaar te kunnen meewerken met mijn oud collega Philippe die hier 16 jaar de school draaiende hielp houden. Die is nu vervangen door Johan die zijn steentje meer dan bijdraagt op school.

Ik hoop nog vele jaren deel uit te maken van de grote DBK-familie.

Mijn naam is Johan Caen en ik word binnenkort 60 jaar !

In die zestig jaren heb ik nieuwe ervaringen opgedaan, wat maakt dat ik nu een pak levenservaring en levenswijsheid op zak heb.

Mijn ondernemingszin (en impulsiviteit) zorgden ervoor dat ik als jonge gast van 18 jaar reeds mijn eigen garage had en een van de jongste officiële dealers was voor het merk Citroën.

Na enkele jaren is mijn hobby ook mijn beroep geworden en was ik actief in de rallywereld. Ik verhuurde er samen met mijn broer verschillende rallywagens voor binnen en buitenland.

Zo kwam ik op vele plaatsten en leerde ik mensen kennen van alle lagen van de bevolking. Na 25 jaar in de garage en rallywereld was het tijd voor iets volledig nieuws !

Ik ben in de meubelwereld terechtgekomen. Ik stond er in voor de optimalisatie van de winkel en ging samen met de zaakvoerder mee op buitenlandse reizen om vooral in de Aziatische landen meubels in te kopen.

Na 10 jaar kriebelde mijn ondernemersbloed en ben ik terug met mijn eigen zaak gestart. Deze keer in de transportwereld. Met Caen Express focusten we ons in expressvervoer in heel Europa. We groeiden van kleine eenmanszaak tot een zaak met een 20 tal onderaannemers.

De dagelijkse stress en de komst van mijn zoontje, zorgden ervoor dat ik mijn zaak verkocht heb.

Om toch mijn dagen nuttig en zinvol te vullen, ben ik sinds maart dit jaar aan de slag in het Don Bosco college als klusjesman. Ik ben altijd al een handige Harry geweest en mijn diploma mecanicien zorgt ervoor dat ik toch wel wat kan sleutelen .

Ik spendeer mijn vrije tijd graag aan renovatieprojecten, nu ook ben ik ons eigen huis aan het renoveren. Daarnaast breng ik graag tijd door met mijn gezin en blijf ik wel gebeten door de rallysport.

Ik omschrijf mezelf als levensgenieter en kan genieten van een goed glas witte wijn en lekker eten. Ik sta ook steeds paraat om te luisteren en anderen te helpen.

KAMP EERSTE GRAAD

Deze zomer ging het kamp voor de eerste graad weer door na een paar jaren stil te hebben gelegen.

Alles moest weer georganiseerd worden, een nieuw team vormen, de leerlingen motiveren om deel te nemen aan het kamp, begeleidende leerlingen van onze school zoeken en nog veel meer...

Na een aantal vergaderingen was alles in orde. We mochten onze eerste mail sturen naar de leerlingen en ouders van de eerste graad. Vanaf nu kon het kamp echt starten!

We moesten niet lang wachten tegen dat onze eerste leerling ingeschreven was voor het kamp. Daarna volgden er nog velen!

Jammer genoeg hebben we geen kampplaats kunnen vinden: alles was al bezet en de plaatsen die nog overbleven, waren niet zoals wij het in gedachten hadden. Gelukkig konden we op school terecht! Daar hebben we genoeg plaats, veel terrein om te spelen en ook nog eens een bos dicht bij ons!

En daar was 3 juli dan, de eerste dag van het kamp! Alle leerkrachten en begeleiders waren gemotiveerd, de leerlingen waren dit nog meer! Heel veel leuke activiteiten waren in elkaar gestopt voor hen, zowel op school als in Kortrijk: eens stadsspel in kleine groepjes, naar het zwembad gaan met de fiets, waterspelletjes, filmavond met heerlijke popcorn...

Wij, de leerkrachten, vonden het een heel leuk en tof kamp en willen hiervoor onze leiding bedanken maar ook onze 4 toppers van begeleiders: Anna-Lucia Verkest, Astrid Gysens, H       Vandecasteele en Axelle Vanwylsberghe!

Dit jaar is er een opnieuw een kamp, met een kampplaats weg van school en dit voor een volledige week. We hopen dus om opnieuw gemotiveerde leerlingen te kunnen motiveren om met ons mee te gaan!

Binnenkort krijgen de leerlingen en ouders van de eerste graad hiervoor een mailtje

Tot binnenkort misschien!

LECHTAL - DERDE JAAR

Bergkamp Lechtal 2023

Goeiemorgen, goeiedag,
sta op met een stralende lach
of met een depressief gezicht,
maar dan komt er misschien geen licht.
We gaan vandaag op wandel
dus gaan met die handel!
Op wandeling vertellen we soms een mop:
dat is top
Op 2-daagse slapen we in een hut;
hopelijk moeten we niet kakken in een put.
We gooien stenen in de Lech.
Da's pech, storm: tweedagse weg
Tijdens de afwas een schilderij slopen
en de spar helemaal leegkopen.
We spelen leuke spelletjes zoals Gotya en de krantenquiz
en als lunch eten we stuten met saucisse.
Het ontbijt en het avondmaal is ook altijd lekker
en het kamp wordt alleen nog maar gekker:
een oordopje zat vast in Rosa's oor
en Lucas die zich skarre schoor,
elkaar met handdoeken slaan
en op de muziek helemaal losgaan.
's Avonds een adje voor de sfeer
en sommigen zagen tijdens het wildplassen zagezegd een beer?
Raften en zwemmen waren de activiteiten van de verrassingsdag,
dat toverde op ieder gezicht een lach.
Tijdens 't rodelen halsoverkop
full gass erop!!
Ook een reddingshelikopter in actie gezien
en voor alle acts van het vrij podium een tien!
Het zwemmen was altijd een leuke verfrissing,
maar het zoveel chips en snoep chappen was toch niet zo'n goeie beslissing
En nu de inside joke van de week:
meeeh zegt de koe en geen boe.
Merci aan iedereen die dit kamp mogelijk gemaakt heeft:
in deze 11 dagen hebben we echt geleefd.
Dit was het einde van onze rijm:
het bergkamp was super fijn!

BERLIJN - VIERDE JAAR

Ik weet niet waar jullie aan denken bij de stad Berlijn, maar bij mij was dit vóór de reis met Don Bosco, een stad zoals alle anderen. Als ik hier nu over nadenk, is het een prachtige stad met veel graffiti - een persoonlijke favoriet! - veel groen aan de randen van de stad en mooie authentieke gebouwen uit de tijd van de Koude Oorlog. Ik vind de architectuur van een stad en een gebouw altijd belangrijk: Berlijn is hier zeker ook voor geslaagd.

Onze reis verliep vlotjes! Je had immers veel vrijheid en keuze over wat je welke dag wou doen. Zo zijn we naar de Teufelsberg geweest, hebben we prachtige musea gezien, een oude gevangenis bezocht, mooie fietstochtjes gemaakt, een vliegveld met veel historie verkend én hebben we geshopt! In het algemeen heb ik Berlijn dus beter leren kennen. Van dag één tot de laatste seconde in de bus heb ik me geamuseerd. Ik heb een fantastische week gehad en heb zelfs mensen leren kennen die ik nog nooit gezien had in mijn vier lange jaren op deze school. Dat kan natuurlijk ook wel aan mij liggen.

Mijn meest memorabele moment is toch de karaoke-avond waar we onze longen uitschreeuwden op de beste meezingers! Dit alles werd ingeleid met een toffe quiz over Berlijn.

Helaas komt er aan elke reis een einde, een iets minder leuk moment. De lange busrit terug naar ons 'saaie' - vergeleken met Berlijn toch - leventje. Als ik Berlijn moet samenvatten in een korte quote, zou ik zeggen: 'De moeite waard!' Een plaats met een interessante geschiedenis en een mooi uitzicht overal waar je wandelt.

Esther Folens 4BMT

ARDENNEN - VIJFDE JAAR

Ardennenkamp - juli 2023 - Hastière

Je leest het goed, de reis van de vijfdes ging dit jaar niet naar Tsjechië. Door een tekort aan enthousiasmeringen was er even twijfel of het kamp wel door zou gaan, maar uiteindelijk werd er een coole oplossing gevonden.

We begonnen onze langverwachte reis naar Hastière in de ochtend van maandag 3 juli aan het station van Kortrijk. We werden vergezeld door twee oud-leerlingen: Manon en Barbara. Na een rit van ongeveer 3 uur, werden we door Frederik (Houpline) en Felicia (Cottenier) op onze kampeerplaats verwelkomd. Daar werden we aan het werk gezet om onze tenten op te zetten. Behalve één kapotte tent slaagden we erin om ze (relatief) vlug op te zetten.

Daarna was het tijd voor onze eerste activiteit die ook in Tsjechië werd gespeeld. Na deze lange dag werden we beloond met een overheerlijke macaroni die door Frederik en Felicia werd klaargemaakt. Het eten tijdens ons kamp was sowieso altijd super lekker. Het was er 's avonds ook erg gezellig, al waren sommige burens het daar niet mee eens.

De rest van de reis was gevuld met allerlei leuke activiteiten: kanoën, veel wandelen (wel 16 km), een wedstrijd lasershooting en de voorlaatste dag brachten we in Dinant door. We begonnen die dag met een boottocht over de Maas en we overwonnen de zombie Apocalyps tijdens het online spel 'Coddy'. We gingen 's avonds op restaurant in Dinant om de dag op een verrukkelijke wijze af te sluiten.

Deze activiteiten werden mogelijk gemaakt door de succesvolle wijn- en olijfolieverkoop.

Op de laatste dag begonnen we al vroeg onze tenten af te breken en de valiezen in te pakken. 's Middags vertrokken we naar de allerlaatste activiteit: mountainboarden. Dit is een soort van skateboarden, maar dan op gras en is enkel voor échte waaghalzen. Enkele valpartijen later was het dan toch echt tijd om naar huis te rijden.

Met dank aan enkele leerkrachten die ons in de auto meenamen, zo zijn we allemaal veilig terug op school toegekomen.

Ik kan in de naam van iedereen spreken wanneer ik zeg dat dit misschien niet hét Tsjechiëkamp was, maar zeker een even leuk Ardennenkamp.

ITALIË - ZESDE JAAR

Zoals de traditie het wil, maken onze zesdejaars een rondreis doorheen Italië. Ook dit jaar was dit niet anders. Ik voelde me als één van hen, want ook voor mij was het de eerste keer dat ik dit cultuurbad mocht beleven.

Het begon goed, want de bus was op tijd. Met een horde enthousiaste leerlingen bolderden we een nachtje over de Europese snelwegen om vervolgens in de voormiddag aan te komen in Pisa. Een topstart, want de Duomo Santa Maria, de Campanile en de Battistero zijn een fijn staaltje van Romaanse architectuur doorspekt met Byzantijnse en Oosterse invloeden. Alleen jammer dat die toren precies wat scheef staat. Via een snelle lunch in het hotel te Montecatini werd kennis gemaakt met de Italiaanse keuken. De eerste van in totaal 14 pasta's (ja, ik heb ze geteld) was een feit. In de namiddag was Lucca aan de beurt, met zijn stadsmuren en torri een ware parel in Toscane.

Uiteraard kon Firenze niet ontbreken. Voor mij best wel spannend: als gids van dienst was ik er echter zelf nog nooit geweest. Onder het motto "samen ontdekken" vond ik gelukkig een paar enthousiastelingen die bereid waren mij te vergezellen op tocht doorheen de stad van Dante, Brunelleschi en David. Superlatieven tekort om de geboorteplaats van de Renaissance te omschrijven.

Op dag drie trokken we wat verder het Toscaanse binnenland in. Via San Gimignano en Monteriggioni, waar de gelato tongstrelend lekker was, ging het naar Siena. Een uitstekend decor om een 'Toscaans moordspel' op te starten. De leerlingen en leerkrachten moordden er duchtig op los en nog voor het Piazza del Campo doorheen de pittoreske steegjes van Siena opdoemde, waren er helaas al heel wat slachtoffers gevallen. Lukas Brüll bleek na twee dagen van geweld de last man standing te zijn, waarvoor mijn felicitaties. Na een verder rustige avond net buiten Siena vertrok onze Don Bosco karavaan daags nadien naar la città eterna, de eeuwige stad Rome.

Met behulp van een voetzoeker ontdekten de leerlingen op zelfstandige manier het hart van de stad. Een stevige plens- en hagelbui zorgde helaas voor een chaotisch einde van de wandeling. De ponchoverkopers op de straathoeven hadden er echter weinig erg in. Kletsnat en als sardientjes in blik namen we de bus naar het avondrestaurant – aan de andere kant van de stad. Gelukkig waren de weergoden ons slechts één keer slechtgezind en hadden we doorgaans een aangename lenteszon op onze snoet.

In Rome volgde de ene trekpleister na de andere, zoals de Trevifontijn, Piazza Navona, Forum en Colosseum, Trastevere ...

Na bijna 3 dagen toeristische drukte te Rome vertrokken we voor een lange rit richting het noordoosten van Italië. Het was al laat op de avond toen we in Assisi aankwamen, nog even geduld dus vooraleer we het prachtige landschap van Umbrië mochten aanschouwen. Maar het was het wachten meer dan waard. Bij het ochtendgloren werden de dramakunsten van de begeleidende leerkrachten ingezet om het leven van Franciscus van Assisi te vertellen. Nu Franciscus geen geheimen meer had, was het tijd voor een bezoek aan de Basilica di San Francesco met haar prachtige fresco's van Giotto. Na nog wat te kuieren doorheen de straten van Assisi, vertrok de bus richting het noorden naar onze laatste halte van de Italiëreis: Venetië. De watertaxi bracht ons tot het hart van de lagunestad: de mooiste manier om de stad binnen te komen. Voor een laatste maal haalden Bram, Matthijs, Bas en Sammy hun gidstalenten boven en gedurende een halve dag deelden ze hun kennis over de "stad van het water". Tussen de vele toeristen door was hier en daar een mooi gebouw te zien. Ik heb nog nooit in de rij moeten staan om over een brug te gaan (Rialtobrug), maar het zicht op het Canal Grande maakte alles goed. Bij een ondergaande zon verlieten we met de boot de lagune: een mooiere afsluit van een fantastische Italiëreis konden we ons niet wensen.

Samengevat: mooi weer, toppers van leerlingen, prachtig decor, overheerlijke pasta. Het was een topeditie.

Grazie a tutti e ci vediamo la prossima volta!

NIEUW OP DBK

Alweer heel wat 'nieuw' personeel op Don Bosco Kortrijk. Traditioneel kregen ze een drietal vraagjes voorgeschoteld. Stel jezelf voor in 3 kernwoorden. Waarom koos je voor het onderwijs? Wat is jou het meest opgevallen de voorbije maanden? De antwoorden varieerden nogal in lengte, maar waren steeds boeiend. Maak kennis met 'de nieuwe lichting'.

ELINE VERCRUYSSE

"Ik herinner me die 6 fijne jaren waarin ik hier leerling was nog alsof ze gisteren waren."

Ik geef momenteel het vak aardrijkskunde in de eerste graad en Engels in het 2de en 3de middelbaar. Zelf was ik ook ooit leerling in het Don Boscollege. Ik herinner me die zes fijne jaren nog alsof ze gisteren waren. Het is dan ook met heel veel plezier en enthousiasme dat ik les kom geven op deze fantastische school.

Eerlijk gezegd had ik op mijn 18de nog niet echt een idee welke weg ik op wou gaan. Of beter, ik wou heel veel wegen op gaan en vond het moeilijk om een keuze te maken. Toch bleek al gauw dat het samenwerken met jongeren en de mogelijkheid om hen te coachen en te zien groeien, aspecten waren waar ik het meest in geïnteresseerd was. Ik koos voor een opleiding regentaat en na ruim 18 jaar les te hebben gegeven, moet ik zeggen dat dit een hele goede beslissing geweest is. Ik heb veel plezier in mijn werk.

Alle collega's leerkrachten, opvoeders, directie en ondersteunend- en onderhoudspersoneel zijn ontzettend behulpzaam en vriendelijk. Ze vormen een gezellig team. Het contact tussen de leerkrachten en de leerlingen is hier ook heel hartelijk. De groene en open schoolsite vind ik echt uniek. De ruime speelplaatsen en groenruimtes bieden, nog net zoals toen ik hier school liep, de mogelijkheid om tijdens de pauzes echt op adem te komen.

BAS REMY

"Wanneer je heel veel jonge, enthousiaste mensen samen zet, dan krijg je gegarandeerd een interessante en bruisende plek."

Ik ben een drieëntwintigjarige enthousiasteling die sinds de krokusvakantie van vorig schooljaar in het onderwijs staat. Ik lees graag en probeer mezelf, samen met wat online hulp, te leren lekker koken, maar geniet vooral van gezellig samenzijn met vrienden en familie.

Ik vind een secundaire school een zeer leuke omgeving om in te werken: wanneer je heel veel jonge, enthousiaste mensen samen zet, dan krijg je gegarandeerd een interessante en bruisende plek. De vakken die ik geef (Nederlands en godsdienst), sluiten zeer nauw aan bij mijn interessegebieden. Het is dan ook fantastisch om die interesses en het enthousiasme dat daarbij komt kijken mee te geven aan de leerlingen. Ook leer ik zelf heel wat bij en kom ik, zeker als beginnende leerkracht, vaak nieuwe zaken tegen die mij verrijken.

Wat een fantastisch mooie plek kan deze school zijn, vooral wanneer het er vol loopt met leerlingen. Het contrast met de eerder lege school van de vakantie is prachtig.

ANNEMIE DE WITTE

"Voor de klas staan en mogen werken met de frisse geest van jongeren heeft me voor het onderwijs doen kiezen."

Mijn naam is Annemie De Witte. Ik ben afkomstig uit Oost-Vlaanderen (Zeile), maar woon reeds meer dan 30 jaar in het Kortrijkse. Na mijn studies in Gent (ingenieur) wou ik absoluut in een productieomgeving terecht komen en ben ik bij Bekaert in Zwevegem gestart. Ik heb daar in verschillende afdelingen gewerkt om uiteindelijk bij Betafence (een afgesplitst deel van Bekaert) te eindigen. De productie in Zwevegem wordt echter reeds vele jaren voortdurend afgebouwd om te verhuizen naar het buitenland of te outsourcen of

NIEUW OP DBK

IRINA HERREMAN

'Knowledge is the key to success' en met talen kan men overal ter wereld terecht.'

Mijn naam Irina is afgeleid van 'Eirene' de Griekse godin van de vrede wat eigenlijk goed bij mij past aangezien ik niet van ruzie hou en zelf telkens probeer de goede vrede te bewaren. Ik ben sociaal, behulpzaam, leergierig en probeer altijd en overal het positieve van in te zien. Ik hou van lezen, toneel, voetbal, basket en muziek.

Muziek is dan ook één van de redenen waarom ik voor Engels en Duits koos. Als tiener hield ik ervan om mezelf via muziek uit te drukken en te begrijpen waar de liedjes over gaan. Op die manier leerde ik van jongs af aan Engels. Later kwam ook de liefde voor Duits. Ik koos voor het onderwijs om net die liefde aan jongeren door te geven. Ik wil hen helpen om vooruit te komen in het leven en hen dingen bij te leren. 'Knowledge is the key to success' en met talen kan men overal ter wereld terecht.

De collegialiteit die hier heerst! Ik werd onmiddellijk opgenomen in de groep en iedereen is bereid je te helpen. Ik hou van de open sfeer en de waarden die in Don Bosco nagestreefd worden. Men probeert de leerlingen zo goed mogelijk te begeleiden op hun (leer)pad en problemen worden opgelost door eerst een gesprek aan te gaan en constructief te werken in plaats van te straffen.

gewoon te stoppen. En ben ik beginnen nadenken over alternatieven. Belangrijk hierbij was dat geld niet meer de drijfveer zou zijn, maar dat de mens centraal staat. Voor de klas staan en mogen werken met de frisse geest van jongeren heeft me voor het onderwijs doen kiezen. Toen ik zelf nog school liep, was wiskunde mijn favoriete vak dat me na 9u wiskunde per week nog steeds kon boeien. Ik hoop de leerlingen net zo enthousiast te kunnen maken.

Wat me bij het eerste rondleiding op school opviel, was een serene ingetogenheid en gemoedelijkheid. Nadien kon ik ook een warme collegialiteit vaststellen en een gedrevenheid om als team kwalitatief onderwijs en begeleiding van de jongeren aan te bieden. Ik vind het hier zeer aangenaam werken en ik hoop na deze interim-opdracht dan ook op nog opdrachten in de toekomst.

ELLEN CANNIERE

"In 3 woorden zou ik mijzelf omschrijven als: leergierig, spontaan en avontuurlijk."

Ik ben Ellen Canniere, een 24-jarige, enthousiaste, nieuwe leerkracht. Naast mijn nieuwe uitdaging als leerkracht ga ik ook graag eens gaan klimmen, bijkomend hou ik er ook van om rustig een boekje te lezen in het zonnetje met een koffietje. In 3 woorden zou ik mijzelf omschrijven als: leergierig, spontaan en avontuurlijk.

Ik geef les in het 3de, 5de en 6de jaar Humane Wetenschappen. Hierbij neem ik enkele uren over van Mevr. Vandevenne. Ik koos voor het vak gedragswetenschappen/sociologie-psychologie omwille van mijn vorige leerkracht. Ikzelf deed ook humane wetenschappen, mijn leerkracht van toen heeft mij zo geïnspireerd dat ik wilde in zijn voetstapen treden, althans dat probeer ik toch.

De voorbije dagen/weken waren voor mij een hele ervaring, wat mij vooral is opgevallen aan de school is de warme omgeving. Ik, als nieuwe leerkracht, werd zeer hartelijk ontvangen en vond zo al snel mijn plaatsje binnen het team. Ik merk ook dat dit geldt voor de leerlingen. Er is heel veel ondersteuning en gepaste hulp wanneer iets wat moeilijker loopt. Don Bosco streeft niet enkel naar het welzijn voor hun leerlingen, maar ook voor hun leerkrachten.

LAUREN DESSEYN

"Ik wil graag mijn liefde voor de Engelse taal en cultuur delen."

Mijn naam is Lauren Dessein. Ik ben 27 jaar en woon in Moorsele. Ik studeerde Taal- en Letterkunde aan de Universiteit Antwerpen waar ik Engels combineerde met Theater-, Film- en Literatuurwetenschappen.

Ik koos voor het onderwijs omdat ik graag mijn liefde voor de Engelse taal en cultuur wil delen.

De voorbije week viel me op dat de leerlingen gedisciplineerd kunnen omgaan met de digitale middelen die voorhanden zijn.

AZELLA DELOOF

“In mijn lessen probeer ik altijd een boodschap te delen: De kracht van positiviteit kan bergen verzetten, en met een klein beetje moeite is alles haalbaar.”

Ik ben Azella, leerkracht Engels. Ik woon sinds 4 jaar in België. Dit is mijn eerste jaar in het Belgisch onderwijs, maar niet de eerste keer dat ik in contact kom met het onderwijs. Ik maakte 20 jaar geleden de keuze om als docent op te treden in de universiteit van Sint-Petersburg waar ik later 12 jaar werkervaring heb opgedaan.

Ik ben altijd heel geïnteresseerd geweest in talen en de theorie ervan. Ik sta open om mijn kennis te delen met de leerlingen die ik op 1 september ontmoet heb. Ik ben blij dat ik mijn professioneel leven na 4 jaar pauze terug kan herstarten in het Don Boscocollege.

Als leerkracht vind ik het niet alleen belangrijk om studenten bij te leren, maar hen ook te motiveren en zelfzekerder te maken. In mijn lessen probeer ik altijd een boodschap te delen: De kracht van positiviteit kan bergen verzetten, en met een klein beetje moeite is alles haalbaar.

De eerste weken in Don Bosco waren een spectrum van allerlei emoties: een mix van veel onzekerheid en stress maar toch blijdschap van zelfrealisatie. Ik dank mijn fantastische collega's voor enorme steun en advies.

BRITT FRANSEN

“Ik speel sinds dit jaar ook zeer intensief volleybal bij de eerste ploeg van VDK Bank Gent Damesvolley.”

Ik ben Britt Fransen, 21 jaar en net afgestudeerd als leerkracht wiskunde en lichamelijke opvoeding aan de Arteveldehogeschool in Gent. Daar ik oud-leerling ben en vorig jaar mijn stage hier deed, is het Don Boscocollege voor mij heel bekend terrein. Ik heb me als leerling hier zeer goed gevoeld, zeker door de gemoedelijke omgang tussen leerkrachten en leerlingen. Ik ben dan ook heel blij dat ik dit jaar zelf de kans krijg om als leerkracht deel uit te mogen maken van dit team. Ik vervang tot Kerstmis mevrouw Godfroidt, die op zwangerschapsverlof is, voor 10 uur wiskunde.

Meer lesgeven zit er op dit moment niet in, want ik speel sinds dit jaar ook zeer intensief volleybal bij de eerste ploeg van VDK Bank Gent Damesvolley. Ik train iedere werkdag 4 uur in de namiddag en speel in het weekend competitie (af en toe Europees). Dat ik tijdens mijn opleiding dus koos voor het vak lichamelijke opvoeding is geen toeval. En waarom ik als tweede vak wiskunde koos? Wel, wiskunde is gewoon ook heel leuk.

JONAS VANDEWALLE

“Het mooiste aan het leraar zijn vind ik het bijbrengen van kennis aan de jongeren.”

Ik ben Jonas Vandewalle, 22 jaar en momenteel wonende in Ingelmunster. Vorig jaar studeerde ik af als leerkracht Latijn – biologie aan de Arteveldehogeschool in Gent. Momenteel studeer ik als derde onderwijsvak nog chemie op afstand. Ik ben van nature een enthousiast en gedreven persoon. Je kunt me tevens terugvinden in de dojo van Ingelmunster. Daar geef ik immers twee keer per week training aan zowel de kleutertjes als aan de echte competitie judoka's. Zelf probeer ik ook nog actief competitie te doen. Mijn leven is dus vooral gevuld met lesgeven.

In het vijfde middelbaar wist ik al dat ik voor leerkracht wilde studeren. Ik vond het heel leuk om bepaalde stukken leerstof uit te leggen en judotechnieken bijvoorbeeld voor te tonen. Het mooiste aan het leraar zijn vind ik het bijbrengen van kennis aan de jongeren. Deze droom wilde ik nastreven.

De grootste vraag was alleen welke onderwijsvakken ik wilde kiezen. In het middelbaar heb ik Latijn-wetenschappen gedaan. Aanvankelijk wilde ik een masteropleiding doen, maar daar kon ik wetenschappen niet combineren met Latijn, wat toch wel mijn echte passie is. Ik vond de gulden middenweg in Artevelde waar die combinatie wel mogelijk was. Zo sluit ik nog steeds aan bij mijn beide interesses.

Eerst en vooral ben ik heel erg blij dat ik hier Latijn en chemie mag geven in de eerste en tweede graad. Er heerst een zeer amicale sfeer op school, zowel tussen de leerkrachten als tussen de leerlingen. Het verhaal van dit schooljaar schrijf je immers samen met de leerkrachten en met de leerlingen. Je kan niet zonder elkaar.

VANUIT DE OUDERRAAD

ouderraad nieuws

"It takes a village to raise a child" is een heel bekend Afrikaans gezegde.

Jullie als ouders thuis, de leerkrachten, opvoeders en directie op school, de coach in de sportvereniging, de leidster in de jeugdbeweging, de burens, de leeftijdsgenoten...

Iedereen draag bewust of onbewust zijn steentje bij in de groei van jouw kind(eren) naar volwassenheid en lang daarna.

Zo proberen wij als ouderraad ook ons steentje bij te dragen in de groei van jouw kind(eren) op school. Dat doen we door in een 5-tal vergaderingen per jaar een aantal activiteiten te organiseren voor de leerlingen, de ouders...

Wil je mee kleur geven aan de groei van de leerlingen van deze school?

ouderraad@donboscokortrijk.be

of

0486/86.51.87 (Frederik, voorzitter)

Volgende ouderraad donderdag 26/10/23 om 20u

STEUN DE OUDERRAAD

Tijdens het oudercontact van 20 oktober verkoopt de ouderraad een gadget. Daarmee wil de ouderraad zijn werking financieren (Xiu-actie, sprekers voor infoavonden...).

Frank Geirnaert kroop in zijn pen bij de pensionering van Philippe Tytgat en Hilde Casier en sprak ze toe bij hun afscheid. Greet Bekaert schreef een tekst voor Katelijne Lesieur en Geert Vanelslander voor Mieke Nottebaere.

PHILIPPE TYTGAT

Ik begin met een algemene opmerking die ik absoluut wil maken: Philippe werkte hier zo lang, sedert 2006, en nooit heeft hij zich iets aangetrokken van leerplannen, van jaarplannen, van eindtermen, van leerlijnen, van leerplandoelstellingen of van remediëringen. Het was precies zijn business niet. Of heeft hij daarvoor geen tyd g'had?

Ja, juist hierover wil ik het precies hebben in deze afscheidsrede. Het verhaal van Philippe is een heel ander verhaal dan het onze. Niet totaal anders, want: zelfde context. Maar wel: totaal andere invalshoek. Dit doet ook iets met onze inschatting van Philippes persoonlijkheid.

Dat is meteen de rode draad doorheen mijn betoog: Als Philippe onze leerplannen en schema's niet deelde, dan had hij wel zijn aparte plannen en schema's. Dikwijls denk ik dat hij meer plannen om zijn oren had dan wij. Bouwplannen, rioleringsplannen, afkoppelingsplannen, elektrische leidingsplannen, werk-schema's, prioriteitenlijstjes reparaties, inclusief to-do-lijstjes dringende problemen, ict-netwerkplannen, eindeloze reeksen werfvergaderingen en rondleidingen met al die administratie van dien, het afvalverwerkingsplan, de tonnen afval van ons en van de leerlingen die door zijn handen gingen, dat triëringswerk.

Ik stelde dit lijstje snel op vanuit mijn oneindige fantasie, maar ik weet, die verbeelding schiet gewoon tekort. Is 't niet, Philippe, dat jij hier met gemak verder aanvult? En zie, ik vergat hier bijvoorbeeld nog de vijver op het binnenplein. En de graspleinen. En de herfstbladeren. En de chauffageketels -ooit op mazout- stel je voor in vochtige ruimtes, die hij moest afstellen en vooral gaande houden. Als een kluizenaar kroop hij soms uit die vochtige ruimtes tevoorschijn zoals Jacques voor hem had gedaan.

Want, kijk eerst om u heen, kijk dan dieper nog, verder dan de muren, dieper ook dan waar je ooit komt in dit instituut, kijk tot in zijn diepste krochten en alles, werkelijk alles is Philippes werkterrein geweest. Ambitie koesteren hoefde niet. De werkelijkheid van dit instituut overtrof elke technische ambitie. Kelders onder water bij aanleg parking, Philippe was er omtrent. Een collega zei me: je moet Philippe vooral zien als een goede huisvader. Nu, 'goede huisvader' is een juridische term. Het betekent dat je er alles moet aan doen om iets optimaal te houden. Dit college logistiek gaande te houden.

Een andere collega zei me dat ik zeker de nadruk moest leggen op het enorm experte oog van Philippe. In één rondgaande blik wordt dit hele instituut door hem gescreend. Hij let op dingen waar wij aan voorbijgaan.

Sleutels, zegt men soms, zijn macht. En Philippe had veel sleutels en toegang tot alles hier ter plaatse. Maar hijzelf zal er meteen bij zeggen: sleutels zijn ook miserie.

Want, collega's, anders dan bij ons, begon zijn miserie al bij het minste detail. Ergens stond een plasje water, ergens flikkerde er iets, ergens loeide een alarmpje, ergens kwam een kwalijke geurtje vrij en hop, Philippe mocht dieper graven. Als alles goed gaat, dan is het maar net goed. Ken je 't?

En zelfs als het goed gaat moet het soms anders. Dan trek je kilometers nieuwe kabels, hang je supports voor beamers op en moet je ze kort nadien weer een eindje verder hangen.

Nu zal je zeggen, 't is al goed en wel, maar hoe zit het met Philippe als mens?

Wel, hier kom ik pas echt op gang zie.

Ten eerste is er binnen alles wat ik trachtte te schetsen de constante bezorgdheid van Philippe geweest. Het dragen van grote verantwoordelijkheden geeft een mens een ferm gewicht aan ernst. Soms loden ernst. Wij allen hebben dit bijzonder goed gevoeld.

Maar ook: soms leidde de zorg om alles goed te doen tot hilarische situaties. Je weet dat Philippe niet graag had dat leerlingen in de gangen rondwaalden. Hij had daar wel zijn reden voor. Hij realiseerde hier toch enige 'vakoverschrijdende eindtermen'. Het was er van de leerlingen soms ferm over.

Bij zijn ronde heeft hij per abuis ook wel eens geprobeerd een stagiair buiten te zetten. Met gepaste schaamte meldde hij dat dan aan Wendy en Heidi.

Ten tweede gaf Philippes taakomschrijving hem een aparte kijk op het onderwijs. Een filosofische kijk. Regelmatig hadden wij gesprekken. Het verbaasde mij altijd welke menselijke conclusies Philippe kon trekken uit zijn louter bezig zijn met onze logistiek. Philippe, jij weet als geen ander dat een school een afspiegeling moet zijn van de maatschappij. En dat ook is. En soms stemt dat somber. Meer nog dan over materie en materiaal en materiële dingen ging het al snel over analyse van hoe onze maatschappij in mekaar zit. En over hoe de school dat weerspiegelt. Collega's, jullie zullen dit getuigen: met Philippe een gesprek hebben betekent onmiddellijk dieper gaan, sociologische dimensies aanboren.

Ten derde, want ik ben aan een opsomming bezig, is Philippe een bijzonder behulpzaam man.

Wie ooit fietsproblemen had, kon altijd bij Philippe terecht. Desnoods lag zijn slijpschijf klaar als ultieme oplossing bij verlies sleuteltje. Ik meld dit uit eigen ervaring. Sleuteltje toch gevonden.

En de paters hebben altijd op zijn expertise mogen rekenen. Wat heeft Philippe daar al niet gedepanneerd zeg!

Behulpzaam dus. En, ten vierde, erg gevoelig. Dat gaat samen. Ooit, en ik mag dit zeggen, hadden wij ruzie. Stel je voor, Philippe en ik. Enfin, het werd wat stil tussen ons. Heel stil. En in feite konden wij dat beiden niet verdragen. Het is toen wel Philippe die de stilte heeft opgeheven. Mij heeft dat persoonlijk getroffen.

Een collega meldde me ook, ten vijfde, dat Philippe een echte familieman is. Door de aard van zijn takenpakket kwam dit moeilijker aan de oppervlakte in gesprekken. Maar, zei die collega, het is onderliggend altijd sterk aanwezig en steeds klaar om op te rijzen: de enorme trots op het nageslacht. Proficiat, Philippe!

HILDE CASIER

Hilde,

Tijdens dit afscheidswoord ga ik jou soms een vraag stellen. Het is dan niet de bedoeling dat je antwoordt. Het zijn retorische vragen. Je moet mij nu even laten uitspreken. Tegen jou en over jou. Ik weet, Hilde, dat is een lastige combinatie.

Intussen weet ik goed dat er twee soorten afscheidnemende collega's zijn:

Vooreerst zij waarvan de laatste activiteit samenvalt met het einde van een schooljaar. Eind juni eind schooljaar en eind juni einde carrière. Als je dan een afscheidswoord doet, spreek je tegen iemand die samen met het schooljaar in volle activiteit wordt geknipt. Die persoon heeft zich de school nog niet kunnen voorstellen zonder hem of haar. Ook het pensioen is nog een abstractie. Je praat nog tegen een volle collega.

Maar ook, en dat is jouw geval, zijn er de mensen die op het moment van het afscheidswoord al een paar maanden 'uit circulatie' zijn. Zij beseffen reeds ten volle: de school draait ook zonder mij. Hilde, is dat een moeilijk besef? Jij hebt al een overgangperiode meegemaakt. Jij bent reeds gelouterd door een concreet afscheid. Er werd reeds gebufferd, het pensioen is nu werkelijk.

En, Hilde, bevalt het jou?

Collega's, wij nemen hier professioneel afscheid van een zeer gedreven collega LO. Fysiek gesproken bijvoorbeeld: iemand die graag met de fiets naar DBK reed. Lange tijd gewoon geduwd op ouderwetse trappers. Hilde was en is old school.

En nu wordt het delicaat. Want hier combineer ik eigen ervaringen met getuigenissen die ik verzamelde van collega's om jou als volle collega te beschrijven. Hilde, zet je schrap!

Hoe kwam je ons over?

Ten eerste als een heel empathisch iemand. Ik ga meer zeggen: het is een onovertroffen eigenschap van jou. Voor een leerkracht kan dat tellen! Maar ook tegenover collega's.

Soms denk ik: bij Hilde zit per persoon een steekkaart in haar hoofd. Een fiche met gegevens. Ik heb dat zelf mogen ondervinden. Ging het eens moeilijk en had zij er weet van, dan was daar Hilde op tijd en stond om te vragen hoe het ging. Systematisch empathisch, ja, dat is de beste formulering. Een naam van een leerling met wie het ooit wat minder ging, en de case wordt jaren later moeiteloos opgediept. Met pertinente vragen naar het nu. Heerlijk. Mocht ik onlangs ondervinden.

Kijk, over problemen zeg je soms: het gaat wel over. Welnu, in aandacht voor menselijke zaken gaat het bij Hilde nooit over. Zij levert iedereen vlot haar navulpakje zorg. Telkens. Diep vanuit het hart. Nogmaals: voor een leerkracht kan dat tellen!

Ook in zeer moeilijke omstandigheden met collega's. Ik denk dat het hier absoluut op z'n plaats is dat ik Tine Vercaemst even noem. Ook hier werd lief en leed gedeeld.

Bijzonder is dat de eigen zorgen, en die waren er binnen de familiale kring, nooit in concurrentie stonden met de zorgen voor anderen. De mantel van jouw liefde rafelt niet uit aan z'n zijanten.

Om het even professioneel te houden: aan Hilde had je dus een zeer betrokken vakleerkracht en medetitularis.

Co-tits melden mij deze eigenschap. Als titularis een mama, maar wel een strenge mama als het moest. Affectie, ja, maar opvoedkundige principes, ook!

En eigenlijk ben ik al bij mijn tweede eigenschap aangekomen als ik jou wil beschrijven. Want ten tweede kwam je regelmatig over als een ferme madam. Ook hier verklaar ik mij nader. Ik was er soms zelf getuige van en hoorde het ook collega's zeggen: als iets tegen jouw principes in gaat, dan is de reactie heftig. Primaire verontwaardiging. Niet eens gefilterd. Onmiddellijk uitgesproken boosheid. Je moet er niet op zitten wachten, op jouw visie. Je weet wat je hebt aan jou.

Ten derde was je soms gespannen. Stress was altijd jouw deel. Effe toelichten.

Stress, Hilde, is het uitzweten van de gevolgen van je plichtsbesef en toewijding. Stress, als hij productief is, is het nevenproduct van gedreven bezig zijn.

Stress, Hilde, moet niet, maar in jouw geval: kòn. Stress op de bus naar het zwembad, stress bij aanraken van schoolcomputers. Verschillende getuigen die ik raadpleegde hadden het er spontaan over. Hilde, jij stresskonijn gij! Maar ik ken ook weinig mensen bij wie stress een zo eerbaar gegeven is. Het organiseren van de sportdagen eerste jaar, de inzet voor levensloop, voor het DBK-feest, voor het veldlopen: allemaal stressvol, ja, maar tot in de puntjes verzorgd. De prijs om dit te bekomen heb je telkens zelf betaald.

Ten vierde, en dit is een onderliggend principe in dit alles, ben je eerst en vooral een familiemens. Oef, we zijn er, bij de noemer onder dit alles: warm en betrokken. DBK, in jouw ogen een grote familie. In jouw visie iedereen ook ingebed in eigen gezin, met lief en leed aldaar. Zo wordt alles en iedereen door jou beschouwd. In ruime verbanden.

Niet te verwonderen dat je, als je mee ging op kamp, in de keuken stond. Zorgend. En als er ambiance was, en is, dan ben jij er prominent bij. Maar altijd in een gevoel van solidariteit, van 'ergens bij horen', je plaats gevonden hebben, ingebed zijn in een groter geheel. Noem het maar familie!

Hilde, merk je het? Ik heb nu alle ingrediënten samen voor een soort van conclusie. Nog effe roeren en hop, klaar: pensioen!. Mijn eindwoord is wel géén eindstreep, het is de eindmeet al enkele maanden voorbij. Het maakt de conclusie comfortabel om uit te spreken.

Mag een bepaalde stress nu van jou af vallen, je was hier tenslotte bezig sinds het jaar 1982. Je hebt je sporen verdiend. Mag het volle genieten dat reeds is ingezet, zich voortzetten. Mogen de fietsvakanties met Geert frequent zijn, het lekker koken een must zijn, yoga een ontstressend middel zijn, wandelen met vrienden een kilometervreter zijn. Alles met familie en vrienden. En met ons, deels in jouw herinnering, deels in durende betrokkenheid. Want zo blijven wij jou kennen. En contact zullen wij houden!

KATELIJNE LESIEUR

Het is 2000 als Katelijne Lesieur de deuren van Don Bosco Kortrijk binnenstapt, allang door de wol geverfd omdat ze lang met hart en ziel les heeft gegeven in Sint-Denijs Westrem. Kortrijk is echter een stuk dichterbij en zo komt Katelijne in het derde jaar lesgeven.

Leraars Frans moeten vaak extra aan de kar trekken én duwen, want een extra taal vinden heel wat leerlingen moeilijk. Katelijnes eigen lesgeversstijl maakte hen eerst wat bang misschien, want ze had een kortdate aanpak. Om ervoor te zorgen dat de leerlingen toch succes hadden en besmet werden door haar liefde voor de taal, waren er haar gekende plan des temps om de tijden van de werkwoorden onder de knie te krijgen en de vele toetsen daarover, haar gestructureerde cursus waar mijn man echt van onder de indruk was toen hij mijn oudste zoon wat hielp, de schema's om grammatica te leren, maar ook de filmpjes die gemaakt moesten worden en de originele opdrachten. Zo moesten de leerlingen leerkrachten voorstellen als een dier of werd voor een green screen – lang voor we met de computers aan de slag moesten – een Frans weerbericht nagespeeld. Overal zag je dan leerlingen zwoegen op de juiste termen, want iedereen wilde het goed doen. Zelfs in mijn les Nederlands kreeg ik soms al een eerste versie te zien om goed te keuren. Katelijne zelf was daarna vaak zo in de wolken over wat haar leerlingen dan gemaakt hadden, dat we dan de eindversie nog een keer te zien kregen. Er werd in de Franse les ook gebeden in het Frans, maar ook Cyrano de Bergerac en de film van Les Choristes stonden op de jaarplanning.

Katelijne kun je met niemand vergelijken: zo werd 'trakteren op de klassenraad' iets om naar uit te kijken. Er was voor het eerst, in de voormiddag, échte taart met chocolade van de beste bakker in haar dorp en haar koffie dronk ze uit een porseleinen kopje, want daarin smaakt koffie het lekkerst. Ze had ook het hart op de juiste plaats voor wie het moeilijk had. Onze leerlingen Willem en Soetkin bijvoorbeeld, maar ook leerkrachten die ziek werden, konden altijd op haar rekenen. Katelijne hield hen, zonder daar veel ruchtbaarheid aan te geven, op de hoogte van het reilen en zeilen van de school.

Toen we met de derdes in september de leerlingen van het derde jaar nog uitdaagden om een 10 sterrenjaar te worden, vonden onze jonge collega's jaar na jaar een nieuw thema uit. De middeleeuwen was het eerste thema: daar kun je je nog goed in verkleeden. Het tweede jaar was Katelijnes favoriet: Wereldoorlog I was ook makkelijk. En toen werd de uitdaging

steeds groter: allemaal in een dirdl, allemaal superhelden, allemaal in Schotse rokken: ook Katelijne stond voor elk idee klaar om zich te verkleden, hoe zot ook. En of we nu onverwacht een haka moesten doen voor de camera of een middeleeuwse dans of de Last Post moesten toeteren op een kazoo: ze ging er altijd voor. Maar de keer dat ze de leerlingen het meest omver geblazen heeft van verbazing, was wel die keer dat we in de kerstbezinning een koor van het leerkrachtenteam gevormd hadden. En toen ging Katelijne voor de micro staan. Dat ze kon zingen, dat wist ik, maar daar waren we nog nooit getuige van geweest. Tot die decembermorgen in de kapel. Het was nog donker en we hadden maar weinig lichten aan toen Katelijne begon te zingen. Het werd als bij toverslag muisstil in de kapel. De leerlingen zaten met open mond te luisteren. Ik krijg weer kippenvel als ik eraan denk: je hoorde iedereen de adem inhouden. Iedereen die daar op dat moment is bij geweest, zal dat nooit vergeten.

Katelijne, dank je voor alle inzet voor je leerlingen. We hopen dat je geniet van je pensioen: eindelijk tijd zat voor je kinderen en hun dochtertjes en voor jouw dieren. We wensen jou het allerbeste.

Je kon ook altijd op haar rekenen voor het maken van een powerpointpresentatie. Als geen ander wist ze de net die foto's te selecteren die hierin het best pasten. Het duurde dan ook niet lang voor we Mieke vroegen om voor de infobrochure of voor het schooltijdschrift de geknipte foto's te kiezen.

Mieke engageerde zich ook voor de 'pastorale animatiegroep' op school, de PAG. De solidariteitsactie was haar ding. Ze stippelde als ervaren wandelaar – met haar man Pieter wandelde ze de bedevaartstocht naar Compostella - de solidariteitstocht uit. Ze organiseerde ook het sober maal. Je wist dat het in orde zou zijn. Ze verzorgde ook dikwijls de bezinning bij het begin van een personeelsvergadering. Mieke had oog voor het grote en kleine verdriet dat leefde bij collega's en leerlingen. Ze zorgde ervoor dat er kaartjes gestuurd werden naar wie het even moeilijk had.

Deze vakantie is ze op een welverdiend pensioen gegaan. Zo kan ze nog meer voor haar kinderen en kleinkinderen zorgen.

Mieke, het ga je goed!

MIEKE NOTTEBAERE

Mieke startte in het schooljaar 14-15 op onze school. De school was geen onbekend terrein voor haar. Haar kinderen hadden hier school gelopen en haar man Pieter (+) was leraar aardrijkskunde in de eerste en tweede graad. Daarvoor was ze actief geweest in de privé-sector, maar toen was het tijd om eens andere lucht te snuiven.

Binnen het ondersteunend personeel kreeg Mieke een aantal taken toegewezen die ze nauwkeurig uitvoerde. Zo zorgde ze er ondermeer voor dat elke leerling al op 1 september over een locker kon beschikken in de buurt van zijn of haar klaslokaal. Elk jaar een complexe puzzel, want alle lockersleuteltjes werden telkens ingezameld op het einde van het schooljaar, de ontbrekende sleuteltjes werden uiteraard vervangen door nieuwe en er werd gezorgd voor voldoende lockers op de juiste locaties.

Gaandeweg werd Mieke ook de aanspreekpersoon voor de leerlingen van het eerste jaar in de nieuwbouw. De leerlingen wisten haar te vinden voor kleine en grote problemen. Als de 'moeder' van het eerste jaar wist ze die dan ook allemaal op te lossen.

Daarom hebben we haar ook gevraagd om de cel leerlingenbegeleiding van het eerste jaar bij te wonen. Ze wist immers als geen ander wat er leefde bij de leerlingen, waarom die ene leerling het wat moeilijker had op dat moment en bij welke klas je best in de buurt bleef als het tijd was voor een leraarswissel.

bieb-bieb

Beste lezer

25 september alweer! Wat vliegt de tijd. Het lijkt wel gisteren dat wij op het strand van Kreta lagen te lezen en nu zijn zelfs de nieuwste kuikentjes hier al wat geroodeerd. Heftig, he, zo'n opstart van een nieuw schooljaar. *Ik moet allang geen inschrijvingen in tekenacademies en jeugdbewegingen meer regelen en ook niet meer op zoek naar nieuwe boekentasen en sportschoenen, maar ik koop hier wel alle schoolboeken aan voor de hele school. 17 paletten boeken werden hier geleverd op 21 augustus, goed voor ongeveer 8,5 ton (boeken)wijsheid die wij met 4 mensen in de school verdeeld hebben, terwijl het 28 graden was. 'Zo weinig mogelijk kleren aan,' is mijn gouden tip voor wie vraagt wat het werk inhoudt die dag.* Alhoewel mijn kinderen al (bijna allemaal) de deur uit zijn, is september toch een drukke maand. Dat houdt in dat er weinig gelezen wordt, maar ook in de vakantie kwam ik niet echt tot lezen. Daarom was het wel even nadenken over wat ik deze keer zou schrijven.

De periode waarin ik het snelste lees en bijna alle leestijd moet inhalen die ik in het jaar ergens heb laten slingeren, is als we op reis zijn. Dit jaar trokken Peter en ik er weer alleen op uit: vastberaden om te wandelen (*Peter en ik*), om te lezen (*ik*) en om bij te slapen na 50 weken veel te vroeg opstaan en veel te laat in bed (*Peter*). Ideaal plan dus. "We nemen alleen handbagage mee!" riep mijn man enthousiast, helemaal vergetend dat de wandelschoenen en de strandhanddoeken ook mee moesten en ik wel wat boeken mee wilde nemen voor die stranddagen. Dus daar moest ernstig over nagedacht worden. Drie boeken heb ik meegenomen: Haratischwili: 773 bladzijden + de Italiaanse Davide Morosinotto: 598 bladzijden + 509 bladzijden Liliane Moriarty, maar daar heb ik niets zinvol over te zeggen.

Ik heb Haratischwili's boek *Het achtste leven* (voor Brilka) al lang op mijn stapel liggen. Iedereen die het gelezen heeft, is er wild enthousiast over en dan koop ik dat. 1280 bladzijden: ambitieus, ook voor een lezer. (*Lees: ik ben er nog niet aan begonnen.*) Maar aangezien mijn koffiedates zich vaak situeren in Theoria, kocht ik naar

aanleiding van de vakantie *Het schaarse licht*. 773 bladzijden. Het verhaal begint op een overzichtstentoonstelling van de overleden oorlogsfotografe Dina Pirveli, waar haar 3 beste vriendinnen voor het eerst sinds jaren weer samenkomen. Keta Kipiani, Dina's beste vriendin, herbeleefd bij elke foto het verhaal: op die manier kom je alles te weten over de jeugd en het opgroeien in Tbilisi, Georgië. "De personages zijn fictief, maar alles eromheen is echt gebeurd," zegt Nino Haratischwili, die zelf als kind in Tbilisi woonde op dat moment. De schrijfster beschrijft haar personages haarscherp en je kan als lezer niet anders dan meedenken en meeleven met de meisjes. Het is een verhaal over intense vriendschap en de keuzes die je maakt. Over hoe ver de liefde kan gaan. Over hoe ver je kan gaan voor de liefde. Het is ook het verhaal over de oorlogen in Georgië, het thuisland van de schrijfster. En ik vind het zelf ergens ook een aanklacht hoe andere landen buiten een conflict blijven. En het is het verhaal van veel mensen die in een allesverslindend conflict moeten proberen te overleven. Je wordt van dit verhaal van Haratischwili niet vrolijker. Het laat je wel nadenken over de waarde van mensen in je leven, over hoe nauw goed en kwaad soms tegen elkaar aanleunen. *Ik had het boek op twee dagen uit: lange dagen op het strand en enkel even de zee in toen het te warm werd onder het parasolletje. Peter lag Tonke Draghts Brief aan de koning te lezen die ik ook nog in de handbagage had meegesmokkeld en ik vond het alleen maar erg jammer dat ik Het achtste leven (voor Brilka) niet bij had.*

Ik weet niet of dat bij u ook zo is, maar als ik een boek graag gelezen heb, dan lees ik even alleen nog maar boeken van diezelfde schrijver. Ik heb dat altijd al zo gedaan. Als kind had ik alle Tinyboeken en later las ik zo goed als alle jeugdromans van Thea Beckman en Evert Hartman, alle De olijke tweeling-boeken en de Nederlandse reeks Merel en Maaïke. *Die heb ik later zelfs gekocht toen de bib in Marke een uitverkoop deed.* Zo heb ik na het lezen van Dave Eggers' Wat is de Wat 4 andere boeken van Eggers gelezen. En heb ik na het lezen van Het huis met de geesten van Isabel Allende bijna alles wat uitkwam van haar gelezen, na het lezen van Bezeten van mij van Nicci French echt alles van het schrijversechtpaar. Alles van jeugdschrijfsters Karen McManus, Danielle Bak-huis en Maren Stoffels.

Tot ik een andere schrijver ontdek. Dus staan Hara-tischwili's 1280 bladzijden voor de herfstvakantie op het programma. En De kat en de generaal, versche-nen in 2018, want ook dat schijnt aangrijpend goed te zijn.

Tenzij ik ... natuurlijk ... eerder dan de herfstvakantie er is... aan de nieuwe Maud Vanhauwaert begin...

Soms zou je zo in het lot beginnen te geloven, zelfs als lezer. Ik zie een foto van Maud Vanhauwaerts nieuwe boek Tosca op Instagram verschijnen: super strak, mooie letters, helemaal wit: prachtige vormgeving. En ik lees -toevallig of niet- een tweede recensie over het boek en een derde.

Dasmag, de uitgeverij waar Vanhauwaert publiceert, schrijft het volgende op haar website: *'In een brief aan haar uitgever legt vertaalster May uit hoe een treffend potloodportret het begin vormde van een verstikkende uitwisseling van woorden met Aline, een jonge vrouw die zich al lijkt te verzoenen met haar nakende dood. Hoe harder May deze Aline probeert te leren kennen, te begrijpen, te redden, hoe meer May met lege handen lijkt te staan. En lege pagina's. Tosca is een poëtische roman vol onderhuidse spanning over twee vrouwen die verstrengeld raken in een toxische relatie, waarbij de grens tussen feit en fictie flou wordt en waarin steeds twijfelachtiger wordt wie wie parasiteert. Een even zinderend als poëtisch kat-en-muisspel. Maud Vanhauwaert is een schrijver die genres oprekt en voor wie vorm minstens zo belang-rijk is als de inhoud. Daarom verschijnt tegelijkertijd met de normale editie van Tosca ook een speciale editie in beperkte oplage. 'Vaak heb ik gedacht: zij is een gesloten boek; beter dan ik kan niemand haar lezen,' schrijft May over Aline in Tosca. De speciale*

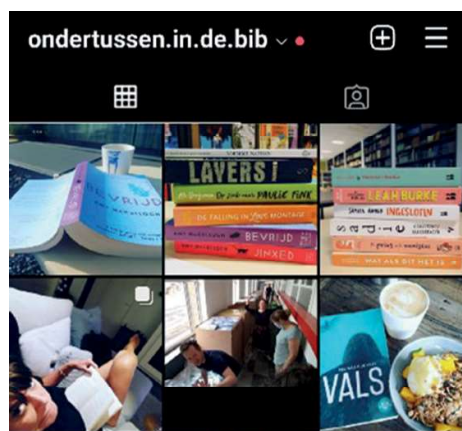
editie sluit hierop aan: het is een – letterlijk – gesloten boek, een paperback met Japanse binding waarbij je de pagina's zelf moet openscheuren met een bij-komend kaartje, waardoor het verhaal zich op een unieke wijze ontvouwt.

Het is net studie en als de mees-ten vertrekken, sméék ik of iemand toch nog snel naar Theoria kan om de twee versies van Tosca. Ik geraak noch vanavond, noch morgenavond voor 18u in de boekenwinkel, maar lluna wel. Ze heeft een klein half uur-tje tussen twee busaansluitingen en dus net tijd genoeg vindt ze om de boeken op te halen. Dus ben ik nu in blijde verwachting van twee Tosca's. Ik laat u wel weten wie mee mocht op herfstvakantie.

Veel groeten,

Greet

Op de koffie met...

Petra Colpaert

Petra Colpaert woont dan wel in Kortemark, ze werkt nog steeds in Kortrijk als directeur van het detentiehuis. Zo blijft de band met de streek waar ze als jong meisje opgroeide.

Het detentiehuis is het eerste in ons land. Op de site van het voormalige woonzorgcentrum Lichtendal is er plaats voor 57 bewoners. Ze werken er aan de reïntegratie in de maatschappij. Petra geeft er de bewoners een stuk vrijheid en verantwoordelijkheid. Het nodigt hen uit om zelf dingen in handen te nemen. Iets wat ze meenam uit de zes jaar in de Don Boscolaan.

In welke periode liep je hier school?

Ik woonde in Marke en koos voor DBK omdat ik veel mensen kende die voor de school opteerden. Het was een logische keuze. Later zijn ook mijn twee zussen Ellen en Karen gevolgd. Ik ben gestart in 1986 en afgestudeerd in 1992. In die periode heb ik Latijn gevolgd, iets wat mijn eigen keuze was.

Wat voor een leerling was je?

In die tijd was ik meer bedeesd dan nu. Ik stond bekend als een stil meisje, maar daarin ben ik gegroeid, wellicht ook door de aanpak van sommige leerkrachten. Ze gingen op een correcte manier met ons om: amicaal, menselijk en niet uit de hoogte. In het vijfde en zesde was ik al een stuk zelfzekerder en daardoor meer betrokken. Van het laatste jaar herinner ik me de onvergetelijke Italiëreis en de vele dingen die we met de zesdes organiseerden. De school was toen al megaprogressief en gaf de leerlingen veel vrijheden en kansen. Je werd gevraagd dingen mee te organiseren en dus droeg je verantwoordelijkheid. Dat waren zaken die me lagen. Omgaan met onrecht heb ik wellicht hier ook meegekregen, zeker in de les godsdienst. Ik heb in die periode een stem gekregen die ik later zou gebruiken als het over dit thema ging. Op die manier waren het meisje van 12 en dat van 18 compleet verschillende persoonlijkheden.

Aan welke leerkrachten heb je goeie herinneringen?

Renaat De Deygere, Christine Platteau en Remi Clarysse zijn de eerste drie namen die me te binnen vallen. Toffe leerkrachten die begeistert lesgaven en je over de streep haalden, wanneer het kon. Wijlen Dirk Degryse was ook bijzonder. Hij had een specifieke visie: de meisjes moesten zijn programma afwerken, terwijl de jongens voetbalden. Hij ging heel goed met

ons om, zoals ook Carlos Depaemelaere dat deed en wijlen Werner Roesbeke. Hij zong Will Tura voor ons in de klas, maar dan wel het liedje 'Hopeloos' als hij merkte dat iets niet lukte voor jou. Grappig, maar motiverend tegelijk. Hij had een specifieke methodiek waarbij je als leerling precies wist wanneer je aan de beurt zou zijn, allemaal overgoten door een humoristisch sausje.

Je spreekt met veel respect over hen.

Mijn zoon zit in het middelbaar, maar ziet niet altijd in waarom hij moet studeren. Dat is jammer, want school is zo bepalend voor je verdere carrière. Niet alleen voor je latere studies, maar ook de mens die je wordt. Dan heb je persoonlijkheden nodig voor de klas die je hierin voorgaan. In de eerste graad moest ik op zoek gaan naar mijn plaats op school. Ik keek de kat uit de boom tussen de grote roepers. Door enkele warme leerkrachten ben ik op mijn vijftiende ontwikkeld tot de persoon die ik wilde worden. Een soort beste versie van mezelf. In het middelbaar heb ik hiervoor zeker de basis gelegd.

Zou lesgeven iets voor jou geweest zijn?

De laatste drie jaar van mijn middelbaar ging ik heel graag naar school. Ik had het gevoel dat het goed zat en ontmoette er interessante mensen die me konden boeien. Stilaan begon ik naar hen op te kijken als persoon. De schoolse kennis kwam pas op de tweede plaats. Het humane, dat heb ik vanuit die periode meegedragen. Sommigen zagen me al in het onderwijs staan, maar achteraf bekeken ben ik blij dat ik dat niet gedaan heb. Dat is niets voor mij. Ik kan wel voor een groep spreken, maar voor de klas heb je emmers vol geduld nodig en die heb ik niet. Elk jaar moet je ook herbeginnen, ik heb liever dat zaken evolueren.

Je staat bekend als iemand met een groot rechtvaardigheidsgevoel. Had je dat toen al?

Ik heb altijd de kaart van de zwakkeren getrokken. Op school probeerde ik dingen die fout liepen wel eens te benoemen ten voordele van wie het moeilijk had. Dan keek ik hoe het beter en anders kon. Ik was iemand die durfde te reageren. Ik heb altijd een soort reddersprofiel gehad. Dat heb ik later ook geprobeerd op mijn werk. Ondertussen werk ik al 25 jaar met daders van strafbare feiten. Ik wil de gasten die in de gevangenis zitten, er beter later uitkomen. Ze laten inzien dat ze nog iets van hun leven kunnen maken eens ze vrij komen. Ik ben een sterke coach die kan motiveren, maar anderzijds kan ik ook strak zijn en duidelijke lijnen trekken.

Wat heb je gestudeerd nadat je de deur van Don Bosco dicht trok?

Ik koos voor rechten met het plan om mensen die fouten begaan bij te staan, maar omdat ik in de kandidaturen last had van faalangst, stopte ik die studies. Ik ben maatschappelijk werk gaan studeren en daarna criminologie. Eens afgestudeerd, begon ik op de psychosociale dienst in de gevangenis van Ruiselede. Ik focuste me op een programma dat mensen met een drugproblematiek vooruit wou helpen: b.leave. Vanaf dag één wou ik met gedetineerden werken, ook al omdat ik snel doorhad dat er nog veel werk te verzetten viel.

Wat heb je geleerd uit die jaren als directrice van de gevangenis van Ruiselede?

Waar je wieg staat, is soms heel bepalend voor wie je wordt, wat je kunt en niet kunt. Je hebt mensen die letterlijk geboren zijn in de gevangenis. Er bevallen jaarlijks vrouwen in de cel. Het is de bedoeling dat we die cirkel doorbreken. Ik heb daarom altijd ingezet op humane detentie.

Hoe omschrijf je die term?

Kijk naar het detentiehuis in Kortrijk waar ik nu werk. Je kan mensen opsluiten en ze behandelen als een beest. Dan hou je de sleutel op de deur, terwijl de samenleving verwacht dat gedetineerden hun les hebben geleerd als ze uit de gevangenis komen. Daarom moet je hen het goeie voorbeeld geven. Je moet ze niet behandelen als een hond, want dan krijg je niet-aangepaste mensen in ruil. Daarom spreken we in Kortrijk iedereen aan met de voornaam, het zijn geen detineerden, maar bewoners en ze hebben een kamer en geen cel. Ze moeten zich houden aan onze structuur. Er wordt re-integratiegericht gewerkt, met een duidelijk herstelgericht detentieplan.

Hoe zetten jullie in op re-integratie?

We gaan eerst voor het persoonlijk herstel, want we hebben veel mensen met trauma's en verslavingen. Daarnaast werken we ook aan het herstel van netwerk en context, denk aan het hernieuwen van de band met de familie. Vanaf dag één proberen we ook hoop te creëren dat het anders kan. Hoop is de basis voor alles, zelfs voor mensen die jaren vastzitten. Het mooiste is dat een ex-gevangene me nadien belt en me vertelt dat het goed met hem of haar gaat. Niet dat we iedereen kunnen redden, maar ik probeer een positieve realist te zijn.

Hoe beleef je zelf het werken in een gevangenis of detentiehuis?

Ik heb altijd geprobeerd om de mens achter de feiten te zien, hoe zwaar de misdaden ook waren. Dat kan je onder meer door in te zetten op hun talenten. Als je hen kunt activeren waar ze goed in zijn, is de kans op recidivisme kleiner. Als je hen herleidt tot wat ze mispeuterden, geef je hen weinig ruimte om te verbeteren. Los van de feiten zoek ik dus de sterktes. Waar ben je goed in? Daarnaast is er ook herstel naar de slachtoffers. Je moet die een gezicht geven. Soms is dat ook gewoon de maatschappij. Vandaar dat we in Kortrijk vaak kiezen voor vrijwilligerswerk. Eens ze vrijkomen, is het de bedoeling dat de gedetineerden snel terug gaan werken. Omwille van het financiële aspect, maar zeker ook voor het zelfbeeld dat ze terug opbouwen. We proberen hen daarom te laten voelen wat de maatschappij van hen verwacht.

Welk mensbeeld heb je na al die jaren werken met mensen die in de fout zijn gegaan?

Ik probeer altijd het goeie te zien in mensen of het minstens aan te wakkeren. Van nature is de mens goed. Het zijn natuurlijk vaak de invloeden rondom hem die bepalen hoe hij uitgroeit. Ik heb maar zelden mensen ontmoet die door en door slecht zijn. De samenleving zelf met inbegrip van het onderwijs draagt daarom veel verantwoordelijkheid over hoe mensen ontwikkelen. Ik denk dat we niet altijd goed bezig zijn, want er wordt zoveel gepolariseerd. Dat is het slechtste wat je kan doen. Dat is hetzelfde als pesten voor een kind. Je moet eens dag in dag uit horen dat je hier niet welkom bent. De sociale uitsluiting is door de maatschappij zelf gecreëerd. Als je diezelfde mensen in een warm nest steekt waar ze wel zichzelf mogen zijn, omringd door mensen die hen motiveren en waar ze kansen krijgen, bekom je een andere maatschappij. Daar blijf ik ook na al die jaren keihard in geloven.

STEVEN VERHAMME

Daarna ga de snelweg op

September: de overgangsmaand. Nog zomer, al herfst. Of soms: noch zomer, noch herfst. Er is al ochtendmist en vochtigheid. En daarin de langpootmug. En de eenentwintigste begint officieel de herfst. Toch hielden wij dit jaar in september de illusie van de zomer recht. Maak wel abstractie van 1 september 2023. Het regende gigantisch. Bij aankomst aan de school stroomde het zo bij bakken over de voorruit van mijn auto dat ik er schier niets door zag. De aanblik van de school was dan ook zeer vervormd. DBK, verzopen schooltje van nat gezwollen golfkarton. Maar kort daarna was het in de lokalen onhoudbaar puffen bij 30 graden. September: meteorologische spreidstand.

Dus waren in nazomer 2023 nog barbecues en openlucht familiefeesten mogelijk. Dan vertellen nonkels en tantes en kozijns en nichten heerlijke vakantie-anekdotes op rijk begoten familiefeesten. Ik kan daarvan getuigen. Soms komt er een tekst van voort in dit tijdschrift. Ooit schreef ik over kamperen als gezinsavontuur ('Het zoeken van narigheid', 2001), of over twee hilarische vakantiepannes die wij hadden met mijn eerste Skoda Octavia, die toen een aanhangwagen met zware vouwtent torste, een vol gezin vervoerde en daarbij 2x in coma raakte. Dit onder de titels 'Zjwaand'kulas' (2004) en 'Voortgezet verhaal' (2005).

Vandaag herkauw ik vakantie 2023 in een rustiger context. Of hoe twee beginnende zestigers een lange zomerreis naar Italië aanvatten. Zonder kinderen voortaan.

Dit jaar hadden wij 1600 km voor de boeg. Mijn Octavia derde generatie bracht ons feilloos ter bestemming. Het merk ging er sterk op vooruit. Doel: Appennijnen, Monti Sibillini, Abruzzes, Gran Sasso (tegen de 3000 m!), enfin, de bergen ten noordoosten van Rome. Ook dicht bij L'Aquila. Oeps, aardbevingsgebied! Wel ja, na de dubbele beving van 2016 herstelt de regio zich maar moeizaam. Het toerisme aarzelt. Nul Belgen, geen Nederlanders, geen Duitsers... Alleen mijn echtgenote en ik en wat Romeinen. Voor die Romeinen is het trouwens een uitgelezen vakantieplek. Hun achterland. Op heuveltoppen en bergkammen liggen samengekoekte dorpjes van geconglomereerde huisjes. Alsof een team van reuzen met harde reuzenborstels in het landschap alle huizen her en der had samen geveegd op hoopjes. Hier en daar in een plooi ligt nog een vergeten hoopje. Een stil dorpje. In mijn oneindige fantasie heten die grof borstelende reuzen 'Abruzzes'. Van 'Abruzzes' ga ik de echte etymologie niet opzoeken, ik heb daar geen belang bij. Fantasie primeert.

Hoe rijden wij daarheen? Wel kijk, de start van de reis beleef ik in totale mentale miserie. Lezer, ken je 't? Is het dakraam wel dicht, werd het kraantje van de tuinslang afgesloten? Liggen de kussens van de tuinzetels binnen? Die vragen kwelen mij gigantisch, afhankelijk van onze richting tot ver voorbij Lille of tot een eind na Brussel. Laat het los, Frank!! Vakantiesfeer komt op kousenvoeten.

Na de eerste korte pauze zitten wij pas echt op schema. Even staart mijn vrouw wezenloos de oneindige verte in. De verte waarop ik mij als chauffeur voortaan hard zal concentreren. Dan neemt zij discreet de e-reader en begint haar ritmische swipen. Vroeger had ik de indruk van een zenuwtic. Maar ik ken het intussen goed. Zij leest Italiaanse romans. Tussen mijn vrouw en ik is er op dat moment en een groot verschil en een opvallende parallel: zij swipet zich honderden bladzijden diep de fictie in, terwijl ik ons honderden kilometers geconcentreerd de werkelijkheid in rijd. Wij kunnen daarbij eindeloos zwijgen. Voor zoiets moet je al lang getrouwd zijn. Enkel de gps is aan het woord. Een dame ook. Zegt die vriendelijke vrouw in het toestel: "Daarna ga de snelweg op." Wij zijn dan meestal vertrokken voor een aantal uren tot aan de volgende pauze. De dame in de gps is een rustig iemand. Bij elke misstap, met meer geduld nog dan mijn eigen vrouw, herberekent zij mij, en zonder morren. Maar voor de uren autoweg zonder verdere in-

structie, neem nu tussen Bologna en Ancona, wordt het wel bijzonder stil. Om Lucy (want zo heet zij) wat authentiekere te maken zou men in het algoritme enige menselijke bijgeluiden kunnen programmeren. Lucy mag van mij wel eens niezen, effe zuchten, een korte schriële hoest presteren, mag die dingen zeker om de 10 km random doen. Of geeuwen, een prachtig gebaar van empathie met de chauffeur. Een gat in de markt!

Lucy zegt dus: "Daarna ga de snelweg op." Maar zie, dit is geen idiomatisch Nederlands! Bij ons wordt de gebiedende wijs gevolgd door het bijwoord, en niet voorafgegaan. "Ga daarna de snelweg op." zou beter zijn. Maar ik begrijp de makers van de spraaktechnologie in de gps. Een instructie bestaat voor hen uit twee bouwstenen: ten eerste de context van tijd en ruimte, en ten tweede het instructieblokje. Contexten: 'daarna', 'na 200 meter', 'aan het einde van de weg'. Instructieblokjes: 'ga rechtdoor over de rotonde', 'links aanhouden'. Altijd: eerst context, dan instructie. Bij imperatieven klopt dit niet met de woordvolgorde in het Nederlands. Vandaar dat het makkelijker werken is met infinitieven als instructie: "Daarna links aanhouden" is perfect Nederlands. En plots zegt Lucy: "Daarna, keer om!" Wablief? Dan schiet ineens ook die andere, swipende, vrouw in mijn auto wakker uit haar Italiaanse fictie: "Oe, zijde misreden?" Nu, ik bega mijn fouten liever in de stilte van mijzelf. Maar geen nood: wij worden meteen herberekend. Ook het swipen herneemt. Business as usual. 15 minuten bij de reistijd helaas.

Eens ter plaatse zijn wij niet te houden. Dwars door hittegolven (36° en meer) heen blijven wij maar dorpen en steden bezoeken. En luswandelingen presteren. Bij die wandelingen doet het omgekeerde scenario zich voor: mijn vrouw bedient ditmaal de wandel-app en doet altijd dezelfde snelheid. Zat ik aan het stuur van de wagen, zij zit aan het stuur van elke wandeling. En ikzelf huppel dikwijls achter met een traditioneel fototoestel in de hand. Bij elk detail blijf ik hangen. Mijn fictie. Elk zijn fictie. Isabelle wandelt pal op onze gemiddelde snelheid, met maar weinig standaardafwijking tegenover dat gemiddelde. Bij mij is die standaardafwijking wat groter. 'Bijbenen' is mijn werkwoord. In ons huwelijkscontract bij de rubriek 'wandelingen' liet ik uiteindelijk een kleine toevoeging bijschrijven: "Op belangrijke kruispunten wacht zij op mij." Want het zijn toch rare telefoons die beginnen met "Waar zit je precies?" Als je al bereik hebt in de hoge bergen. Gelukkig, het is nog maar zelden gebeurd. Want zie, samen uit, samen thuis. Wij leveren strakke prestaties. Dit jaar daarbij voor het eerst de powergel ontdekt. Zijn wij de uitputting

nabij, wat wel eens gebeurt, dan levert zo'n tube glucose precies de gepaste hoeveelheid energie die je lijf vraagt. Een bom! En hop, de berg weer op! Zou ik dit nemen vóór het lesgeven, ik was niet te houden. Ik wil dat de leerlingen niet aandoen. Maar lessen zijn geen bergen. En zo ben ik weer bij de school beland, heb de cirkel rond gemaakt.

Deze tekst werd afgewerkt zondag 1 oktober. Prachtige dag. Terrasje gedaan in gezellig dorpje Ursel in de sfeer van een echte zomeravond nog. De vakantie lag maar zeer kort achter ons, ook mentaal. Waarvan deze getuigenis.

Frank Geirnaert, @DBK, oktober 2023

vreugde delen, wonden helen....

Merlijn, zoontje van oud-leerlingen Roderik Desramault en Jennis Dujardin, broertje voor Aster
Geboren op 27 mei 2023

Rosie, dochtertje van oud-leerlingen Emily Valcke en Thibault Caste, zusje voor Marcelo
geboren op 12 juli 2023

Sofia, dochtertje van oud-leerlinge Sara Van Beneden en Kobe De Meersseman, zusje voor Nina
geboren op 27 augustus 2023

Billie, dochtertje van oud-leerlinge en leerkracht Lisa Vandevenne en Peter Denys, zusje voor Lou en Ona
geboren op 31 augustus 2023

Cézanne, dochtertje van leerkrachten Anne Crepel en Wim Ameel
geboren op 22 september 2023

Irène Delbarre (°1948), oma van leerlinge Axelle en van oud-leerling Arthur Vanwynsberghe
overleden op 21 augustus 2023

Luc Vervaeke (°1948), opa van leerling Louis en van oud-leerlingen Henri en Emile Vervaeke
overleden op 29 augustus 2023

Frans Deprauw (°1935), grootvader van leerkracht Faustine Lameize
overleden op 18 september 2023

Ghislain Vanneste (°1935), grootvader van leerling Mona Dursin
overleden op 19 september 2023

Rosetta Deman (°1928), overgrootmoeder van leerling Marcel Delcour
overleden op 20 september 2023

Huysentruyt Emmanuel (°1945), grootvader van leerlinge Aliénor Huysentruyt
overleden op 21 september 2023

Vandenbroucke Gustave (°1943), overgrootvader van leerlinge Martha Goemaere
overleden op 1 oktober 2023

VOORUITBLIK

OKTOBER						
maandag	dinsdag	woensdag	donderdag	vrijdag	zaterdag	zondag
2 ped.studiedag	3	4	5	6	7	8
9	10	11 cross	12	13	14	15
16	17	18	19	20 oudercontact	21 oudlnavond	22
23	24 infoavond 6des	25 strafstudie	26 ouderraad	27	28 start herfst-vakantie	29
30	31					

NOVEMBER						
maandag	dinsdag	woensdag	donderdag	vrijdag	zaterdag	zondag
		1	2	3	4	5 einde herfst-vakantie
6	7	8 start XIU	9	10	11	12
13 nieuwbrief	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24 spellenavond	25	26
27	28	29 strafstudie	30			

DECEMBER						
maandag	dinsdag	woensdag	donderdag	vrijdag	zaterdag	zondag
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19 laatste examen	20 nieuwsbrief	21	22 oudercontact	23	24
25	26	27	28	29	30	31

DBK NODIGT UIT: SPELLEN AVOND

24 november
19.30 uur
gratis
iedereen welkom

BENT U DE ARDUINO HOBBYIST DIE WIJ ZOEKEN?

Onze leerlingen wetenschappen in de derde graad volgen 3 uren per week STEM O&O . STEM staat voor Science, Technology, Engineering en Mathematics. Met O&O bedoelen we onderzoeken en ontwerpen. In het Don Boscocollege hebben wij voor de derde graad dit projectwerk zo uitgewerkt dat de leerlingen oplossingen zoeken voor echte problemen bij echte bedrijven /organisaties. In september van dit schooljaar zijn we gestart met 4 uitdagende ontwerp- en onderzoeksopdrachten.

Afhankelijk van de soort opdracht zullen leerlingen moeten een maquette bouwen, een werkend prototype maken, een 3D-schets maken. Ze moeten dus niet enkel denken, maar ook doen. Dikwijls gaat dit ook gepaard met een Arduino toepassing.

Omdat onze leerlingen slechts een beetje ervaring hebben met het werken met Arduino zijn we op zoek naar een vrijwilliger, die onze leerlingen wat meer kan ondersteunen in deze materie. Als leerkracht komen we tijdens deze lessen handen te kort en hebben we niet de specifieke knowhow om het Arduino probleem op te lossen. Heb je zin om je mee te verdiepen in Arduino, heb je wat kennis over de vele toepassingen in Arduino, heb je zin om dit samen met de leerlingen uit te zoeken? Dan ben jij de geschikte persoon die we zoeken. Of misschien kennen jullie iemand die heel graag met Arduino bezig is en onze leerlingen een stapje vooruit wil helpen.

De STEM-lessen gaan door op maandag van 8.30 tot 11.15 uur en op donderdag van 8.30 tot 11.15 uur. Voelt u zich aangesproken door deze vraag of hebt u liever eerst nog wat meer informatie? Neem dan contact op met Hilde Christiaens:

Projectcoördinator STEM Onderzoeken en Ontwerpen Hilde.Christiaens@donboscokortrijk.be

Tel school : 056 26 50 50 GSM Hilde Christiaens : 0479 710 736